

Ο φιλάργυρος και το χρυσάφι του

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ζούσε κάποτε ένας άνθρωπος που ήταν πολύ πλούσιος. Σ' όλη του τη ζωή αγωνιζόταν να πλουτίσει περισσότερο και περισσότερο κι ακόμη περισσότερο. Μη φανταστείτε όμως πως χαιρόταν τα πλούτη και τ' αγαθά του. Αντίθετα, αγωνιούσε κάθε μέρα, κάθε ώρα και στιγμή για το πώς θα τα φυλάξει καλύτερα. Ούτε στον ύπνο ούτε στον ξύπνιο ησύχαζε. Μια μέρα λοιπόν τ' αποφάσισε: εξαργύρωσε όλη την περιουσία του, πούλησε δηλαδή ό,τι είχε και δεν είχε, μάζεψε όλο το έχει του σε χρυσά νομίσματα και στη συνέχεια όλα τα έλιωσε και τα έκανε μια μπάλα χρυσάφι. Ύστερα έσκαψε έναν τοίχο, έκανε μια ειδική κρυψώνα και καταχώνιασε το χρυσάφι του. Χαρούμενος πια, πήγαινε κάθε μέρα κι έβλεπε τη μπάλα το χρυσάφι μέσα στον τοίχο.

– Ωραία, πολύ ωραία, μονολογούσε. Η χρυσαφένια μπάλα μου είναι εδώ και με περιμένει.

Αυτή λοιπόν ήταν η χαρά της ζωής του. Κατά τα άλλα ζούσε μια ζωή μίζερη και δυστυχισμένη και ζούσαν δυστυχισμένοι κι οι δικοί του άνθρωποι, γιατί μυαλό δεν είχε παρά μόνο για το χρυσάφι του, το κρυμμένο στον τοίχο.

Κάποια μέρα όμως, ένας από τους εργάτες του κατάλαβε τι έκανε καθημερινά. Πήγε λοιπόν κρυφά, άνοιξε μια τρύπα στον τοίχο και του άρπαξε το χρυσάφι. Καταλαβαίνετε τι έγινε όταν ανακάλυψε ο άνθρωπός μας πως του είχαν κλέψει το χρυσάφι: έκλαιγε απαρηγόρητα, φώναζε και τραβούσε τα μαλλιά του για το κακό που τον βρήκε.

Κάποιος συγγενής του που τον είδε και τον ρώτησε γιατί θρηνεί, άκουσε την κακή του μοίρα:

– Πάει το χρυσάφι μου, πάει η χαρά της ζωής μου, πάει η περιουσία μου!

– Βρε κακομοίρη, τι λυπάσαι; Μήπως κι όταν το είχες στον τοίχο κρυμμένο το χρησιμοποιούσες; Μήπως το χάρηκες εσύ κι οι δικοί σου; Πάρε λοιπόν μια πέτρα και πες πως είναι από χρυσάφι. Να την κρύψεις μάλιστα στον τοίχο όπως και τη χρυσαφένια μπάλα και να τη βλέπεις κάθε μέρα, να σου φύγει το μεράκι. Αφού κι όταν το είχες το χρυσάφι σου δεν το χρησιμοποιούσες, αντίθετα βασανιζόσουν.

Γιατί πραγματικά σαν έχουμε ένα πολύτιμο αγαθό και δεν το χρησιμοποιούμε, είναι σαν να μη το έχουμε, δεν έχει καμιά αξία.

Έτσι σκέφτηκε τώρα και ο κακομοίρης ήρωάς μας και κατάλαβε πόσο κακό είναι να είναι κανείς φιλάργυρος.

Απόδοση: Δ.Σ.

Αφήγηση: Κατερίνα Σαββοπούλου

Άκουσε τον μύθο, κάνοντας κλικ παρακάτω

%filargyros_gold%